

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Υπευθυνότητα, όχι προχειρότητα

Η προχειρότητα με την οποία η κυβέρνηση λαμβάνει αποφάσεις που επηρεάζουν εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες είναι εξοργιστική. Οι χειρισμοί γύρω από τον ΦΠΑ στην ιδιωτική εκπαίδευση δείχνουν πως

υιοθετούνται μέτρα υπό το κράτος πανικού, χωρίς κανείς να γνωρίζει πόσα έσοδα θα αποφέρουν, ποιους θα επηρεάσουν και τι παράπλευρες απώλειες θα προκαλέσουν. Η εμπειρία των μνημονίων έχει όμως

δείξει και κάτι άλλο που θα έπρεπε να το λάβουν σοβαρά υπ' όψιν τους και οι θεσμοί. Η αύξηση των φόρων μένει συχνά στα χαρτιά ή και προκαλεί μείωση εσόδων για το κράτος. Η «αγορά» βρίσκει άλλες

διεξόδους, το κράτος εισπράττει λιγότερα και η οικονομία «μαυρίζει» περισσότερο αντί να «ασπρίζει». Χρειάζεται μεγαλύτερη σοβαρότητα και υπευθυνότητα στο ζήτημα της φορολογίας!

ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΡΤΕΡΟΥ

Βγάζει ο Βάλντις τη στολή του

Ε, δεν είναι και το καλύτερο, μέρα σαν κι αυτή, να... περιπεράστε στην Αθήνα ο Βάλντις Ντομπρόφσκis. Να ακούσ τις οδηγίες του προς την -κυρίαρχη, υποτίθεται- ελληνική κυβέρνηση. Να υφίστασαι για χιλιοστή φορά τον ίδιο ευγενώς διατυπωμένο, αλλά εγγενώς καταραμένο εκβιασμό: Για να έχετε την πολυπόθητη αξιολόγηση πρέπει πρώτα να κάνετε τούτο, και κείνο, και το άλλο. Όπου τούτο, και κείνο, και το άλλο, το ένα χειρότερο από το άλλο. Για μας, εννοείται.

Είπε πολλά ο αντιπρόεδρος της Κομισιόν. Και για το πρόγραμμα, και για τις μεταρρυθμίσεις, και για την τολμη, που όλα τα καλά χρειάζονται, και για το επιχειρηματικό κλίμα, και για το εποικοδομητικό κλίμα. Προσεκτικός πάντα, μην του φάμε το δίκιο. Αν οι προηγούμενοι ήταν, για να το ταιριάξουμε με τη μέρα, βάζει ο Τόμσεν τη στολή του, αυτός είναι βγάζει ο Βάλντις της στολής του. Με πολιτικά και με το γάντι δηλαδή, όχι караβανάς των δανειστών.

Είπε όμως μεταξύ των πολλών και το κορυφαίο. Ότι ένα από τα προαπαιτούμενα είναι να υπάρξει αίσθηση εθνικής κυριότητας του προγράμματος μεταρρυθμίσεων. Που πάει να πει, στη μνημονιακή γλώσσα, ότι μπορεί να δεχθήκαμε με το στανιό μια σειρά από μέτρα.

Αλλά τώρα πρέπει να τα υιοθετήσουμε ασμένως και εθνικώς. Να τα καταστήσουμε εθνική ιδιοκτησία. Να αναφωνήσουμε όπως ο Άδωνις: Δεν είναι των δανειστών, καλέ. Είναι δικά μας.

Και δεν του ξέφυγε φυσικά η φρασούλα. Αυτή εκφράζει με τον πιο σαφή τρόπο τη σκληρή ευρωπαϊκή γραμμή. Η οποία απαιτεί ιδιοκτησία, πώς το λένε. Κάν'το όπως η Λετονία, που όταν βρέθηκε σε κρίση, η κυβέρνηση Ντομπρόφσκis ανέλαβε την ιδιοκτησία του προγράμματος-σοκ, εισαγωγής ΔΝΤ. Και σήμερα η χώρα έχει από τα πιο γρήγορα Internet στον κόσμο. Και την πιο γρήγορη μετανάστευση βεβαίως: Με το ιδιόκτητο Μνημόνιο αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν 330.000 Λετονοί. Σε σύνολο δύο εκατομμυρίων!

Η ιδιοκτησία αυτής της επιτυχίας έκανε τους Γερμανούς να προωθήσουν τον Ντομπρόφσκis στην αντιπροεδρία της Κομισιόν. Και να τον στείλουν στην Ελλάδα, για να μας μάθει πώς να αποκτήσουμε αίσθηση εθνικής κυριότητας των Μνημονίων. Αν τώρα πω ότι ακούγοντας τον συγκεκριμένο ιδιοκτήτη να υπόσχεται έντιμο συμβιβασμό στους ανήσυχους ιδιοκτήτες πρώτης κατοικίας γίνομαι ιδιοκτήτης μεγάλης ανησυχίας, θα είμαι εκτός γραμμής;

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Ανεξάρτητες Αρχές, εξαρτημένες φωνές

Η αντιπαράθεση στη Βουλή για το θέμα των τηλεοπτικών συχνοτήτων ήταν μια καλή ευκαιρία, προκειμένου να βγάλουμε ορισμένα συμπεράσματα για πρόσωπα, κόμματα και καταστάσεις:

Στελέχη της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ -κυρίως αυτά που ήταν εξαιρετικά προβεβλημένα την προηγούμενη περίοδο και είχαν πιάσει μόνιμο στασίδι στην τηλεοπτική αρένα- συμπεριφέρθηκαν σαν να μην ήθελαν ν' αλλάξει τίποτε. Ούτε που διανοήθηκαν πως με τη στάση τους γίνονται ευάλωτα στην υποψία ότι είναι στην ίδια γραμμή με τους ιδιοκτήτες των ΜΜΕ. Ούτε που τους πέρασε από το μυαλό ότι, επειδή εκπροσωπούν κόμματα που διέπρεψαν στο άθλημα της χειραγώγησης της κοινωνίας και είναι ένοχα στη συνείδηση των πολιτών για το καθεστώς διαπλοκής, θα έπρεπε να είναι πιο προσεκτικά στον δημόσιο λόγο τους.

Καταλαβαίνουμε την αγωνία τους, μήπως χάσουν τα προνόμιά τους, είχαν όμως τις επιλογές της σιωπής ή της διακριτικής παρουσίας χωρίς κορόνες και εισαγγελικό οίστρο. Προτίμησαν την εκδοχή της ξεφωνημένης υπεράσπισης ενός φαύλου συστήματος.

Παράγοντες των ΜΜΕ -ιδιοκτήτες

και μεγαλόσχημοι δημοσιολόγοι- που βγάζουν αναφυλαξία και μόνο στο άκουσμα της λέξης «απεργία», που στο παρελθόν έκαναν τα πάντα, προκειμένου να αποτρέψουν μια κινητοποίηση (είτε με προσφυγή στη δικαιοσύνη, για να κηρυχθεί παράνομη και καταχρηστική, είτε με την κατασκευή απεργοσπαστικών μηχανισμών), που απαγόρευαν στους συνδικαλιστές να επισκέπτονται τους χώρους εργασίας, μόνο που δεν πανηγύρισαν, όταν η ΕΣΗΕΑ προχώρησε σε 24ωρη απεργία.

Αυτό θα πει ταξική αποστασία! Εστω και από σπόντα μπήκε το θέμα των Ανεξάρτητων Αρχών. Προς τιμήν του, ο Ευάγγ. Μειμαράκης παραδέχτηκε ότι καμία κυβέρνηση δεν αισθάνεται άνετα με τις Ανεξάρτητες Αρχές. Προς τιμήν του επίσης, ο Ευάγγ. Βενιζέλος αναγνώρισε ότι υπάρχει πρόβλημα και με τη σύνθεση και με τη λειτουργία των Ανεξάρτητων Αρχών.

Για παράδειγμα: Η διευρυμένη πλειοψηφία (4/5) που απαιτείται για το ΕΣΡ, επιτρέπει σε δύο κόμματα (ακόμη και σ' ένα), αν θέλουν, να μποϊκοτάρουν τη συγκρότηση του, ακυρώνοντας έτσι στην πράξη κάθε νομοθετική πρωτοβουλία της πλειοψηφίας.

Μέχρι τώρα το ζήτημα είχε αντιμετω-

πιστεί με τη συμφωνία των κομμάτων σε πρόσωπα γενικής αποδοχής μεν, αλλά τελείως ακατάλληλα (μερικά) για το αντικείμενο, τα οποία μετακινούνταν από επιτροπή σε επιτροπή και προέρχονται κυρίως από το δικαστικό κλάδο.

Οι κυβερνήσεις οφείλουν να σέβονται τις Ανεξάρτητες Αρχές, αφού προβλέπονται από το Σύνταγμα. Ωστόσο, οι Ανεξάρτητες Αρχές δεν μπορούν να υποκαθιστούν τις θεσμισμένες εξουσίες, ενώ δεν πρέπει τα κόμματα να τις χρησιμοποιούν, για να μπλοκάρουν τη διαδικασία των αποφάσεων. Φαντάζομαι πως το θέμα θα απασχολήσει τη συζήτηση που θα ξεκινήσει για την αναθεώρηση του Συντάγματος.

Ανάγωση

Για πιο ευέλικτη αγορά εργασίας ώστε να δημιουργηθούν θέσεις απασχόλησης μίλησε ο κ. Ντομπρόβσκis. Μάλιστα.

Αυτή την πολιτική εφάρμοσε όταν ήταν πρωθυπουργός στη Λετονία και η ανεργία εκτοξεύτηκε στο 50%, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες συμπατριώτες του μετανάστευσαν σε γειτονικές χώρες. Αυτός πάντως ανταμείφθηκε με τη θέση του αντιπροέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

ΕΘΝΟΣ

Μικρό σεντόνι

Αν υπάρχει μία άποψη με την οποία συμφωνούν οι πάντες σε αυτά τα δύσκολα χρόνια της κρίσης είναι πως η ανάσα για την ελληνική οικονομία θα έρθει μόνον όταν ξαναπεράσουμε σε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης και όταν, με τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, ξαναρχίσει σταδιακά η μείωση της ανεργίας.

Αλλά τέτοια επιτεύγματα ούτε είναι ούτε και υπήρξαν ποτέ αποτέλεσμα ευκολογίων ή απρογραμμάτιστων αποφάσεων και πρωτοβουλιών. Οι θέσεις εργασίας δεν δημιουργούνται από μόνες τους. Οι επιχειρήσεις είναι εκείνες που τις δημιουργούν. Και το μόνο που οι κυβερνώντες οφείλουν να κάνουν είναι να τις διευκολύνουν, δίνοντάς τους κίνητρα ή αποφεύγοντας έστω να τις υπονομεύουν, όπως εν προκειμένω φέρεται να σχεδιάζει ο υπουργός Εργασίας αυξάνοντας τις εργοδοτικές εισφορές.

Είναι προφανές το άγχος της κυβέρνησης να βρει χρήματα για το Ασφαλιστικό, το οποίο προ πολλού έχει βγει από τις «αδιαπραγμάτευτες κόκκινες γραμμές» της, αλλά και στην περίπτωση αυτή σε λάθος επιλογές δείχνει να οδηγείται. Διότι αύξηση της εργοδοτικής εισφοράς σημαίνει αύξηση του κόστους λειτουργίας της επιχείρησης, μείωση της ανταγωνιστικότητάς της και αδυναμία, στην καλύτερη περίπτωση, νέων προσλήψεων ή αναγκαστική προσφυγή, στη χειρότερη, σε απολύσεις.

Ούτε απλή ούτε εύκολη υπόθεση είναι η διαχείριση μιας κρίσης όπως αυτή την οποία βιώνει η χώρα. Χρειάζονται γνώση, μελέτη και σχέδιο. Μεθοδικότητα και αποφασιστικότητα. Και πάνω απ' όλα στήριξη, και πάντως όχι άλλη υπονόμευση, της ιδιωτικής οικονομίας, που μόνο αυτή μπορεί να βγάλει τη χώρα από τα σημερινά αδιέξοδα. Μόνο μία σωστή και αποτελεσματική μέθοδος αντιμετώπισης του ασφαλιστικού προβλήματος υπάρχει. Η μείωση της ανεργίας και η αύξηση της απασχόλησης. Όλα τα άλλα μοιάζουν με το μικρό σεντόνι που, όπως κι αν το χειριστεί κανείς, κάτι θα αφήνει πάντα ξεσκεπαστο.